Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktor

Alt Stof bestemt for dette Blad maa sendes: Redaktionen af „Stjernen" Tannebrog, Nebraska.

Penge kan sendes i „Money Order", Bank Note, Bank-Note eller i Registreret Brev.

Ikke betalte Breve kan Redaktionen ikke paatage sig.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

C. H. Christensen, Tannebrog, Nebr.
N. Fr. Hartvig, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnsen, Minden, Nebr.
N. Christensen, Glenville, Kansas.
H. H. Grundberg, Thompson, Nebr.
C. C. Rasbøg, Deerfield, Dane Co., Wisc.
P. Paulsen, U. P. Depot, Cheyenne, Wyo.
Olaf Knudsen, Denver, Lancaster Co., Neb.
P. W. Pieper, Akron, Colo.
N. P. R. Spangberg, Room 50, N. Y. & S. F. Bank, Topeka, Kan.
Jens Jensen, 1907, 27 Ave. & Burdette St., Omaha, Nebr.
Mrs. Agnes Rapp, Postmesterinde, Odell, Kearney Co., Nebr.
N. P. Jensen, 956 16. Ave., Council Bluffs, Iowa.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse herom sker mig.

Hr. C. M. Pedersen er rejsende Agent for "Stjernen", og som saadan bemyndiget til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

Peter Ebbeson, Udg.

Industriel Frigjørelse.

Det er Rustningens Tid, Rustningen for den største Kamp, som nogensinde er blevet kæmpet paa dette Kontinent. Dog en Kamp, der ikke skal kjæmpes med Kugler, men med de patriotiske, frihedskjære Borgeres Stemmer. Paa den ene Side er opstillet Pengemagten med dens store Skare af Kontor- og skriftende Slaver, der alle bøje Knæ for den af Pengekongerne i Wall Street opstillede Guldkalv. Paa den anden Side staar i tætsluttet Trop den amerikanske Republiks patriotiske Farmere og Arbejdere stridende for Menneskehedens mishjælpte Rettigheder. Striden er allerede begyndt. Tusinder af Frihedsmænd, som har fundet Øjnene op for den overhængende Fare, bruge daglig Tunge og Pen i Kampen for alles Ligeberettigelse. Wall Street spinder sine Ænker gjennem en kjøbt Presse og bestikkelige Politikere, og gjør et fortvivlet Forsøg paa at knuse den store Rejsning blandt de industrielle Klasser, saaledes at Ran og Plyndring uforstyrret kan fortsættes indtil de 3100 Personer, som nu ejer tre Femtedele af Nationens Rigdomme, kan faa Lejlighed til at opfange hele det øvrige. Da enhver intelligent Borger af Landet maa tidligere eller senere tage Standpunkt i denne Strid, fremkommer det meget vigtige Spørgsmaal: Hvilken Side vil Præsterne stille sig paa? Vil de følge deres Herre og Mesters Eksempel og sympatisere med Menigmand, eller vil de tage Parti for Pengefyrsterne? Vil de tale de svage og forkuvedes Sag, eller vil de forsvare dem, „som holder Arbejderens Løn tilbage"? Nu og da finder vi at Præsterne gjør et lille Stikhug til Farmeralliansen i de religiøse Blade. Her en er Prøve paa lidt af deres i et engelsk Kirkeblad: „Farmerne forlange særlig Lovgivning, saaledes at Regjeringen kan laane dem Penge for en Slik, og sætte dem i Stand til at holde deres Produkter for højere Priser." Er dette sandt? Har Farmerne nogensinde bedt Regjeringen om Penge for en Slik? Hvis Farmerne deponerer Hvede, Majs og Bomuld hos Regjeringen og laaner mindre Penge derpaa end disse Produkter vil bringe paa Markedet, faar de da disse Penge for en Slik? Er Hvede, Majs og Bomuld kun en Slik? Har ikke hver af disse Artikler en væsenlig Værdi? Dersom den værdige Gejstlige, der skrev dette, var hungrig, men han ikke hurtigt vilde komme til den Slutning, at de simple, undertiden ringeagtede, Produkter fra Farmen besidder en større indvortes Værdi end selve Guldet gjør?

Er det ikke en noksom bekjendt Sag, at Kongressen ved en eneste Misgjerning kastede $484,000,000 i Lommerne paa Bonds-Ejerne? Var dette ikke Klasse-Lovgivning? Hvorfor kunde det da være, at mange Præsters Tunge klæbede fast i Munden, medens denne og andre lignende Uretfærdigheder foregik; men saasnart Farmerne blot forlange hvad ret og billigt er, løsnes deres Tunger, og de udbryder i stor Veltalenhed over Klasselovgivningens Onder.

Man ved ogsaa meget vel, at Kongressen i 1884 laante $1,000,000 til Bomuldsudstillingen, og saa vidt vi huske var der ingen Præst, som nedlagde sin Pennek herimod; men Ideen om at udlaane Penge til de skattelø Farmere, selv med den allerbedste Sikkerhed, er naturligvis gandske utænkelig.

Da Jesus nedbrede paa Jorden var de fattige og forkuvede særlig Gjenstand for hans Kjærlighed. Og de Kristi Tjenere, som ikke følge deres Herre, bruger mere tid at fremme Gudsfornegtelsens Sag end Gabe Ripes Sag. Saa længe, som de agter Folk's Person og Penge heller end deres Kundskab, saa længe vil ogsaa ærligtsindende Sandsere undlade at rette sig efter deres Formaninger.

Det er at haabe, at de Præster, som forgjæves søge at tjene Herren og Gud paa en og samme Gang, snart vil opgive den dobbelte Strid og stille sig paa Gabs Side. Og Gabs Side er de undertrykkes Side.

Bagvendt Beskatning.

Af Thomas G. Shearman.

Udtrykket „indirekte Beskatning" lyder ikke ubehageligt; det antyder ikke Bedrag, Undertrykkelse eller Ulighed; det synes i al Fald at staa paa lige Fod med direkte Beskatning, og naar det forklares som en Beskatningsmaade, hvorpaa Skatter indbetales i smaa Beløb, naar det falder bekvemmelt for Skatteyderen at erlægge dem, medens direkte Skatter fremer Indbetalinger i store Beløb, naar Staten behøver dem, da synes indirekte Skatter at være et stort Gode for Befolkningens Masser.

Udtrykket „bagvendt Beskatning" har derimod en meget ubehagelig Klang. Men er ikke dette Udtryk langt mere passende end det første?

Næsten i alle Lande findes der et Beskatningssystem, som udmærker sig ved visse Særegenheder. Under det indirekte Beskatningssystem betales Skatterne til Regjeringen af Personer, der er bemyndigede til og pentes at indkræve dem fra andre med Tillæg af Renter eller Profit, som Lovgivningen ikke sætter nogen Grænser for.

Under dette System kan ingen afgjøre, hvor meget nogen enkelt Person bidrager til Regjeringens Underhold. Ingen kan afgjøre, hvor stor Del af det Beløb, som betales af den egentlige Skatteyder, anvendes til Regjeringens Underhold, og hvor meget gaar i private Personers Lommer. En stor Del af den egentlige Skatteyders anvendes altid til privat Brug, medens i mange Tilfælde ni Tiendedele eller undertiden nitten Tyvendedele anvendes paa denne Maade tages Privatejendom med Magt til Privatbrug — noget, som enhver Domstol i ethvert civiliseret Land erklærer for at være „Røveri under Skin af Lovgyldighed."

Under det indirekte Beskatningssystem er der kun den fjerneste Forbindelse mellem Regjeringens virkelige Behov og dens Udgifter. Skatterne kan være og har i Virkeligheden i flere Lande været enten mere eller meget mindre, end Regjeringen behøvede, i ti eller tyve Aar i Træk. I Lande, hvor den indirekte Beskatningsmaade er den enkelte, som anvendes, betaler Skatteyderne ofte i næsten mindre Skatter under en ubøjet eller endog ærlig Regjering, end de betaler under en strængt økonomisk og ærlig Regjering. Dette er ikke noget tilfældigt; det er umuligvisligt under et saadant System.

Trykket af saadanne Skattebyrder bringer derfor ikke Befolkningen til at forlange eller sætte Pris paa en god Regjering. Jo forstandigere og ærligere et saadant Beskatningssystem bestyres, jo mere populært gjør det offentlig Overbaadighed, og jo mindre populært gjør det offentlig Sparsomhed.

Under et saadant System tjener nogle faa Personer store Formuer, og de kan let samle sine Kræfter for at forstærke og udvide sin Magt paa en saadan Maade, at den Del af Skatterne, der tilfalder Regjeringen, formindskes, medens den Del, som anvendes til Privatbrug, forøges.

Under et saadant System opnaar de Personer, som paa denne Maade høster Nytte af, hvad Domstolene kalder „Røveri under Skin af Lovgyldighed," „hævdede Rettigheder," som mange Mennesker anser det for rent ugudeligt at røre ved.

Som en nødvendig Følge af dette System kommer Retten til at leve af Rov til at blive betragtet ikke blot som jævngod med, men endog som større end, Retten til at leve af Arbejde. Thi Retten til at arbejde godkjendes hverken af Lovgivningen eller den offentlige Opinion, medens Retten til at leve af saadant Rov godkjendes.

Alle saadanne Skattebyrder falder paa Forbrugerne uden Hensyn til deres Formue. Dette Beskatningssystem fritager Ejendomme for Skat til Regjeringens Underhold, og beskatter kun dem, som forbruger noget, i Forhold til, hvadde forbruger.

Eftersom de fattiges nødvendige Udgifter er hundrede Gange saa store i Forhold til deres Formue som de riges nødvendige Udgifter, er altsaa indirekte Skatter hundrede Gange saa store Byrde for de fattige som for de rige.

Under det indirekte Beskatningssystem betaler de fattige i Gjennemsnit ti Gange saa store Skatter, som de burde gjøre, medens de rige ikke en Gang betaler en Tiendedel saa meget, som de burde.

Grundlovsfesten.

Ikke sparte kunde man synes det var at fejre en Femte Juni-Fest den talte — men hvorfor egentlig det? Dagens Betydning er nok næppe bleven af den Betydenhed, at den kan nække nogen streng Sammenhighedstrældbet til at følge det formelle. Det regnede jo den for Festen rette Dag, og derfor maatte man efter bedste Evne søge den henlagt til en anden mere heldig Tid. Men hvad den dansk Grundlov til Hæst og gjældende Afvigelse i det gamle Fædreland, saa skal vi se at fejre dens Fødsel paa den rette Dag, selv om det skal ske under brogede Stuer; saa meget bar vi endnu tilovers for gamle Danmark og dets gjæve Folk.

Kunst, man tror ikke bedre Vejr denne Gang end ved første Bestemmelse. Regnskyer regnede det dygtigt om Morgenen, men det klarede op ad Formiddagen, og det var tilstrækkeligt til at lokke en hel Forsamling frem i det grønne den paa Efternidtbagen; den anden Halvpart var vanskeligt ogsaa kommen, dersom den havde vidst noget af Festen at sige. Men det gjorde den formodentlig ikke, thi Bekjendtgjørelsen var kommen ud saa sent, at den ikke var bleven tilstrækkelig cirkuleret i Landbefolkningen. Men under disse Omstændigheder var det dog et ret godt Selskab, og en opmærksom Tilhørerstreb samlede sig omkring Talertribunen i Parken ved Foredrag.

Første Taler var Sagfører Paul Andersen fra St. Paul. Han behandlede ved den heldagelige politiske Stilling i Danmark, hvorledes Frihedsmændene har maattet vandre i Fængsel og hvorledes trofaste Folkeledere, deriblandt Berg, som for nogle Aar siden ved sin Udgang af Fængslet blev en saa storartet Hyldest og Glædesdemonstration til Del og blev overlæsset med kostbare Gaver, nu ser sine egne vende sig imod dem og slutte Pagt med Modpartiet. Berg staar i Dag paa samme Standpunkt som den Gang. Medens Berg, Rees og Nielsen vandrede i Fængsel blev Frihedsfjellen kast hos det danske Folk. Ligeledes vilde Taleren kun ønske at det danske Folks Kamp for Frihed og Selvstændighed maatte krones med Held.

Broadne Kar findes der i alle Lande, og Taleren vilde for et Øjeblik rette Blikket paa vort eget Land og se hvorledes Sagerne stod her. Endnu før Blækket var blevet tørt paa det Papir, hvorpaa Konstitutionen var skreven, blomstrede Menneskeslaveriet her vore. De rige Slavestater blev mægtige, og vi ved hvorledes Landet revedes af voldsomme Agitationer indtil den store firearige Krig opstod. Vel er Menneskeslaveriet nu afskaffet i den Forstand, men dog er der mange Ting, som kan tales at efterses i Sømmene. De herskende Misligheder kan ikke anses som et enkelt Partis Brøde. Det er ikke udeluktende Republikanernes Skyld, thi hvor Demokraterne har havt Myndighed er det ikke gaaet et Haar bedre. Taleren vilde nok indrømme at Republikanerne bar Skylden for de korrupte politiske Forhold i Nebraska; Van Wyck var deres mest trofaste Mand og de havde sluttet Forbund med Kapitalen for at drive ham bort fra den Plads han med saa stor Hæder havde beklædt. De hindrede hans Gjenvalg skjønt han var en af Republikanernes bedste Mænd. Men har Demokraterne vist sig bedre? Ogsaa de trænger sandelig til at efterses i Sømmene. De har søgt at liste sig til Magten sigende at de nok skulde gjøre alt godt. Sidste Aar rejste Farmerne sig i al sin Vælde og forlangte Lindring fra høje Fragttarifer, hvilket var et retfærdigt Forlangende. Herr understøttedes de af alle selvstændige Byfolk ogsaa, for ogsaa de føler Trykket af Jernbanernes Vilkaarlighed. En Undtagelse fra Reglen var Omaha og Lincoln; der lever Demokrater og Republikanere godt til Hobe, og som Jernbanernes faste Stok stemmer de med Jernbanerne. Og den demokratiske Guvernør Boyd gik Stik imod Folkets og Flertallets Forlangende og nægtede at underskrive Jernbaneloven. Kun Reform hverken faas ved det demokratiske eller det republikanske Parti, vil Folket rejse sig i sin Magt, men Gud forbyde at det skulde ske ved Vold.

Dersom Farmerallianen, det nye Parti, kan skaffe den fornødne Reform, vilde Taleren ønske Velsignelse dertil. Men man ser anderledes at de værste Monopolister og Kruttere gaar ind i de nye Partier. Her nævnte Taleren Bleiebelgen Van der Voort og paastod at det gik Kugler om at John Thurston finder i Segnet med at gaa ind i Farmerallianen. Taleren henbede gandske rigtigt at det nye Parti, kan man lese efter i Sammene, men hans Insinuation om at Farmerallianen i Howard County bande arbejder for at Landejendom skulde beskattes lavere end Arbejdshjem kan vi ikke være med til. Idet hele taget synes Allianen at være en misforstaaet Kvalmet i Talerens Øjne.

Dernæst til Præsidenten for Nebraska Farmerallianse, Niels Nielsen, Ord, og gav som behavet i Programmet en udførlig Beskrivelse af Mødet i Cincinnati og af de Egne, gjennem hvilke han passerede paa Rejsen derhen. Et Referat af dette vil være overflødigt her, da Mr. Nielsen har selv i Septbr. „Fra Mødet i Cincinnati" i det væsentligste fremstillet samme Punkter som Foredraget indeholdt. For Taleren synes det, at Konventionen i Cincinnati havde en Del Lighed med 5. Juni i Danmark. Og dette Møde troede han vilde blive for os hvad 5. Juni var for Danmark; ogsaa vi trænger til en ny Grundlov. Paa Konventionen var alle enige om, at et nyt Parti maatte dannes, men Meningerne om Tiden for dette Skridt var noget afvigende. Det var gandske naturligt at en Del af de andre Stater ikke havde Mod til at rive sig løs fra de gamle Partier som Kansas og Nebraska havde, skjønt de endnu ikke havde erfaret at det kunde lade sig gjøre at opnaa en politisk Sejr. Man var samlede her med den gamle Forestilling at Folkene fra Syden var Demokrater og at dem fra Norden var Republikanere. Heri blev man behagelig skuffet og Stemningen viste sig at være ubelt for Dannelsen af et tredje Parti. Og snart blev det et enstemmigt Forlangende, at Partiet skulde dannes her. De, som havde tvivlet paa Ønskeligheden heraf, blev snart overbeviste, da de blev grebne af den høje harmoniske Stemning, der herskede. Det herskede fuldkommen Orden og Harmoni paa Mødet, ja den kunde ikke være bedre, hvor Folk kom for at forhandle frit, og ikke som de gamle Partiers Delegater, maskinmæssigt gjentage hvad der var blevet stoppet i dem.

Redaktør Peter Ebbeson sagde at Frihedsbegrebet var noget mystisk, det første kom til sin Ret naar det blev rigtigt forstaaet og fattet. Da Grundloven blev givet det danske Folk af Frederik den 6te havde et Medlem af Regjeringspartiet sagt, at det danske Folk ikke var modent til Frihed, og heri vilde Taleren give ham Ret. Sand Frihed er en Kvalitet, der ikke kan forhaanes af den, som ikke har lidt og stridt for at erhverve sig den. Kun et Mindretal af det danske Folk var tilstrækkeligt aandelig vakt til at stille Frihedskravet; for Flertallet var Frederik den 6tes Frihedsgave kommen som en Ting, man nok anser som værdifuld, men hvis rette Brug man ikke forstod og om hvilken man ikke vidste at værne. Taleren mente at heri kunde for en Del søges Grunden til at de herskende Overtrædelser af Grundloven i det gamle Land saa frit kunde ske. Man maatte aldrig glemme, at der med Rettigheder, som Friheden giver, ogsaa følger Pligter, og naar et Folk eller et Parti undlader at anerkjende disse Pligter, da viger Frihedens Velsignelser fra dem i samme Øjeblik. Og naar der var Tale om Fare for Klasselovgivning fra det nye Parti, da vilde han sige det, at Betingelsen for dets Liv og Fremgang er den, at det i fuldeste Maal anerkjender den Sætning, at alle Mennesker ere fødte med lige Rettigheder. Enhver egennyttig Handling, være det hos det enkelte Individ, hos Partiet eller i Nationen, vil sikkert hævne sig tidligere eller senere; dette er en ufejlbar moralsk Lov. Han delte den for Flertallet af det amerikanske Folk fælles Overbevisning, at det er et forjættet Haab at vente paa Reform fra nogen af de gamle Partier; den eneste Redning er, at det moralske og frihedsbevidste Kontingent af Befolkningen skiller sig ud fra Magtpartiernes korrupte dominerende Elementer og gjennemfører en selvstændig Reformbevægelse, som nu er paabegyndt. Maaske denne Bevægelse vilde fejle i første Instans, ja maaske anden og tredje Gang, men eventuelt maatte den ifølge alle naturlige og moralske Love, der er lige saa ufejlbare som Himmellegemernes Kredsløb, gjøre sig fuldt gjældende. Den store Betingelse for Sejr er Sammenslutning mellem de produserende og industrielle Klasser. Ingen enkelt af disse to store Faktorer af vor Nation er i sig selv mandstærk nok til at opnaa Flertalsmagten, men ved Samhold, og kun ved Samhold, kan det opnaas. De smaa Uoverensstemmelser, der for nærværende kan være mellem Farmeren og Arbejderen, vil efterhaanden vige for de fælles store Maal. Er af Omstændighedernes Kraft præget Broderskab vil smelte de saa sammen som Sne for Vaarvind. Lige saa nødvendig som denne Sammenslutning er for Folkets Sejr, ligeså sikkert er det, at Kapitalismens nedbrydende Magthaveri ser sin eneste Redning i at sætte Splid mellem Arbejderen og Farmeren.

R. E. Hatt, som ogsaa paa Programmet var anført som en af Talerne, var ikke til Stede. Tømrer Rasmussen her fra Byen gjorde til Slutning nogle Bemærkninger og forsikrede at han som Arbejder var med det nye Parti til Liv og Sjæl. Hvorpaa Dirigent Hannibal erklærede denne Del af Festen for afsluttet.

Om Aftenen fandt et animeret Bal Sted i Petersens Hall.

Fra Mødet i Cincinnati.

Af Niels Nielsen.

(Sluttet.)

Da Resolutionen i Henhold til at betale de gamle Soldater med samme Mønt som Bondsejeren fremkom, opstod en Scene, som gjorde et dybt Indtryk paa Forsamlingen og som vil længe blive erindret, det havde nemlig af Komiteen været refereret til de af Sydstaternes Soldater i Komiteen og var approberet af dem. Det blev understøttet af Davis fra Texas, som blev kaldt frem. Hans over seks Fod høje slanke Skikkelse ført et grønt Sæt Tøj var let synlig paa Platformen. Han sagde at naar han understøttede denne Resolution, saa var det fordi han syntes at Soldaten som gik i Krigen og blottede sig selv for Fjendens Kugler var lige saa berettiget til at faa sin Betaling i samme Mønt som Bondsholderen, der stod bag sin Disk og talte Penge, ud og sluttede saa med et ægte "rebel yell". Da han vendte sig om for at gaa blev han mødt af Wadsworth fra Indiana, som greb hans Haand. „En af the G. A. R.", sagde Formanden, „den Blaa og den Graa tager hinanden ved Haanden," og for flere Minuter rystede de hinandens Hænder. Wadsworth troede, at dem, som bar det Graa var lige saa ærlige oprigtige som dem, der bar det Blaa, og at de begge vare blevne bedragne efter Krigen og holdt adskilte, medens Kandestøberne rev Landet til sig, men at de nu vilde staa sammen imod den fælles Fjende, en Fjende værre end den af Oprøret. Han foreslog for bestandig at begrave den blodige Skjorte og Stribsøksen. Han kaldte nu paa Davis, som igjen kom frem, hvorpaa de atter rystede hinandens Hænder paa det hjerteligste. Davis greb en Fane, som han svingede over Hovedet paa sin forrige Fjende.

Humphrey, den farvede Delegat fra Texas, mødte nu ogsaa frem paa Skueplodsen med en Fane, og nu blev Forsamlingen ellevild af Glæde. Pludselig blev alle de repræsenterede Staters Bannere baaren op paa Platformen, hvor de blev kredset omkring de tre. Kansas var omvunden med de nationale Farver holdt i Vejret af en Mand staaende paa Skuldrene af Kansas Delegater. Minnesota begyndte Nationalsangen „My Country Tis of Thee", som hurtig blev istemt af hele Forsamlingen. Hvorefter Kansas Glee Klub sang „Goodbye, Old Parties, Goodbye". Efter at Orden igjen var oprettet fik vi flere korte Taler fra forskjellige Stater som Understøttelse af Platformen. Willits fra Kansas sagde at dersom ikke et nyt Parti havde bleven oprettet ville de ikke have vovet at gaa hjem, men nu var de færdig til at optage Kampen. Farmerne mente nu at gaa til deres eget Bord først og spise, og dersom der var noget tilbage kunne de Andre faa det.

Der blev kaldt paa Weaver, som ogsaa kom frem; han tænkte at Tiden nu var kommen for at handle, vi havde gjennemlevet 15 Aar af Snak og 20 Aar af Engstelse. Han takkede Gud at vi nu havde naaet til den Periode, hvor det var Meningen at faa Haarene til at flyve af de gamle Partier over hele Landet. — En anden Delegat mente at vi nok skulde naa det i, 92, og mente at det i al Fald ikke kunde gaa værre end Manden, som mente at han kunde springe 45 Fod, at om han ikke fuldtud kunde naa Maalet, saa kunne han dog komme nær til det. Stemmeafgivningen blev afgjort ved Opregning, og da den modsatte Side blev kaldt for, var der kun nogle faa, som rejste sig og som blev leet ned før der var Tid til at tælle dem. Der blev nu valgt en Formand for den nationale Komite, der kom til at bestaa af 3 fra hver Stat og som blev udnævnt af Statens Delegater. Taubeneck fra Illinois blev valgt, og han maatte nu ogsaa frem. Han er ikke meget af en Taler. Han sagde at her saa vi alt af hvad der var tilbage af det engang saa berømte independent Parti af Illinois, saa ofte kaldet de „Store Tre". Han mente at Forsamlingen kunde have valgt en bedre Mand end ham, men han vilde gjøre hvad han kunde, og skulle stole paa Understøttelse fra de andre.

Nu blev Mødet sluttet og Delegaterne begav sig hjem til deres respektive Hjem for at faa Supper.

Om Aftenen samledes vi atter for at høre flere af de tilstedeværende Talere. Donnelley var den første Taler. Han viste klarlig at dersom de nuværende Forgemes Tilstand ikke blev forandret til det bedre snart, da ville snart de Fattige Farmerne gaa over i Kapitalisternes Hænder og Farmeren blive en Leilænding paa sit eget Land. Han sagde at det vilde være en Umulighed at opretholde en ærlig publik, naar Minoriteten er rig nok til at korruptere Ballot-Boxen, og den Fattige saa fattig, at han var nødt til at sælge sin Mandsdom. Denne Republik stammede fra Mænd i hjemmespundne eller Skindklæder. De Mænd, som hjalp til med i store Revolution, vare klædte i Homespund. Der var ingen Millionærer imellem dem, og medens vi ikke vil gaa tilbage til hjemmespundne eller Skindklæder, saa paastaar vi dog, at vi skal have vor Part af de Velsignelser af Civilisationen, som Gud har givet i denne sidste Tid af Verdens-Historie. Efter ham talte flere Damer. Hars Ord var gav os en kort men syndig Tale. Hun talte mest for Kvindens Stemmeret og sagde naar Kvinden havde faaet Lov i dette nye Parti, saa var det fordi det mere end de gamle Partier anerkjendte Kvindens Rettigheder, og at det derved udviste en større Grad af Intelligens end de to gamle Partier. De havde længe tidt tænkt at Mændene var i Besiddelse af mere Intelligentse end Kvinden, men det troede hun nu ikke. Men lad os for et Arguments Skyld sige at de er. De har nu over 100 Aar været i Besiddelse af Stemmeretten og se nu til hvilken Elendighed de har bragt det! Kvinden var ligesaa interesseret i Landets Velfærd som Manden, og at de trofor ville hjælpe til at faa en ny og bedre Ordning for Landet. Hun havde saa tidt hørt den gyldne Regel. „Gjør imod din Næste, som du vil han skal gjøre imod dig," men den var nu af Politikerne blevet forandret saa den lød: Gjør ved din Næste, før han faar Lejlighed til at gjøre ved dig. Siden havde vi en Tale af Mrs. Emory, den var næsten udelukkende for Temperanse; dog talte hun ogsaa varmt for det nye Parti. Efter hende talte Mrs. McCormick fra Kansas, som den Begejstring imellem Farmerne sidste Efteraar, hvorledes de havde draget milelange Processioner til Møderne, at de som ofte havde maattet tage hjem fra ved Midnatstid for at være paa Pladsen til den bestemte Tid. Og til Slutning fik vi en Tale fra Mrs. Prather fra Merrick County, og saa tilsluttede moderlig Velsignelse.

Saaledes endte dette Møde, der vil blive af større Betydning og en mægtig Faktor i Fremtidens Politik. Et Karaktertræk skal jeg endnu bemærke, og som tydelig beviser Karaktererne af denne Forsamling, nemlig dette, at Mødet begge Dage aabnedes med en Bøn til den Almægtige Gud. Den første Dag af Pastor Foster af Cincinnati og næste Dag af Delamater fra Arkansas, og i Slutningen af Bønnen bad hele Forsamlingen højt og lydelig Fader Vor. Det var som en mægtig Bøn opsteg fra Forsamlingen til ham, fra hvem al Lykke og Velsignelse kommer. At Forsamlingen anerkjendte Betydningen og Udfaldet af dette Møde og ikke forglemte at anraabe om hans Bistand, som styrer og leder alt med sin Almagts-Haand, beviser at det ikke var en Forsamling af politiske Demagoger eller Embedsjægere; thi de vilde aldrig have faldet saadanne Folk ind at anraabe Gud om Bistand. De vilde have stolet mere paa egen Dygtighed og politisk Snuhed.

Kondolanse-Resolution.

Fra Nysted Alliansе (No. 548.)

Efterdi, der har behaget det gudommelige Forsyn ved en pludselig og uventet Død at borttage fra vor Midte en agtet Broder, Peter Sønnergaard, være det

besluttet, at vi ved hans Bortgang har mistet en trofast Broder og ærlig Ven, og medens vi begræde Tabet af ham som Medlem af vor Orden, skjænker denne Alliansе samtidig sin hjertelige Deltagelse til hans efterladte sørgende Familje.

„Jeg led af en Byld paa min Hals. Jeg brugte Dr. August Konigs Kräuter-Plaster og blev kureret." Alois Derfler, 764 Lorain St., Cleveland, Ohio.

Chautauqua-Forsamlinger.

Beatrice, 23. Juni til 6. Juli; Crete, 30. Juni til 10. Juli; og Fremont, 23. Juni til 6. Juli. Union Pacific-Banen vil udgive Billetter til en staaende Takst af enkelt Betaling eller Halvpris for Rundturen. Se nærmest Union Pacific-Agent. 4/7.